

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: V. J.**, zastoupen JUDr. Robertem Kameníkem, advokátem, se sídlem Česká 15, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 38/2003 - 26 ze dne 14. 7. 2003,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 38/2003 - 26 ze dne 14. 7. 2003 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svojí včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 38/2003 - 26 ze dne 14. 7. 2003, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 844/AŘ - 2001 ze dne 27. 2. 2002, kterým byl zamítnut stěžovatelův rozklad proti předchozímu rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3468/VL - 11 - P07 - 2000 ze dne 6. 4. 2001, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná, a předchozí rozhodnutí potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesplnění podmínek pro zastavení řízení před krajským soudem, neboť nepřetržitě od podání žaloby dosud je hlášen k pobytu, fakticky bydlí a nepřetržitě se zdržuje na adrese „P. 37, B. - u p. J. S.“. Na základě těchto skutečností mu také v mezidobí bylo vícekrát prodlouženo orgány cizinecké policie vízum - naposledy se tak stalo až do dne 29. 3. 2004. Stěžovatel soudu předložil kopii části cestovního pasu stěžovatele s uděleným vízem a hlášení o přechodu státní hranice s platností do dne 29. 3.

2004. Stěžovatel má na základě shora uvedených skutečností za to, že usnesení o zastavení řízení je nezákonné, navrhuje jeho zrušení a vrácení věci Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém stručném vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že Krajský soud v Brně opřel svůj závěr o splnění podmínek pro zastavení řízení ze sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2003 založeného na č. l. 17, podle něhož poslední známá adresa stěžovatele je privát u p. S., P. 37, B., z níž stěžovatel dne 4. 3. 2002 odešel bez udání adresy, dále ze sdělení advokáta JUDr. Roberta Kameníka, zástupce stěžovatele, ze dne 13. 6. 2003, podle něhož uvedený advokát nebyl se stěžovatelem v kontaktu od léta 2002, přitom poslední jemu známá adresa stěžovatele je P. 37, B., a dále ze sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 3. 7. 2003, podle něhož stěžovatel má vydané vízum za účelem strpění platné do 29. 3. 2004 a poslední adresa jeho pobytu je P. 37, B. Z těchto skutečností Krajský soud v Brně dovodil, že po dobu 90 dnů nebylo možno zjistit místo pobytu stěžovatele a že jsou tedy splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2003, tj. po novele provedené zákonem č. 519/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Dne 14. 7. 2003 proto vydal usnesení, kterým řízení zastavil. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 19. 8. 2003 a ten je napadl kasační stížností dne 1. 9. 2003.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť z jejího obsahu je zřejmé, že se opírá o kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnost usnesení o zastavení řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. zásadně vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody napadené usnesení přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon o azylu. Podle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Aplikací tohoto ustanovení zákona o azylu lze tedy řízení před soudem zastavit za kumulativního splnění dvou podmínek: první podmínkou je skutečnost, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu, tj. žalobce, druhou podmínkou pak je skutečnost, že tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Lze-li řízení před soudem zastavit za kumulativního splnění obou podmínek, pak je třeba existenci obou podmínek zkoumat, přitom skutečnosti prokazující splnění obou těchto podmínek musí být součástí soudního spisu.

Opřel-li Krajský soud v Brně napadené usnesení, jak shora uvedeno, o sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2003, podle něhož poslední známá adresa stěžovatele je privát u p. S., P. 37, B., z níž stěžovatel dne 4. 3. 2002 odešel bez udání adresy, dále o sdělení advokáta JUDr. Roberta Kameníka, zástupce stěžovatele, ze dne 13. 6. 2003, podle něhož uvedený advokát nebyl se stěžovatelem v kontaktu od léta 2002, přitom poslední jemu známá adresa stěžovatele je P. 37, B., a dále o sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 3. 7. 2003, podle něhož stěžovatel má vydané vízum za účelem

strpění platné do 29. 3. 2004 a poslední adresa jeho pobytu je P. 37, B., pak je zřejmé, že se zabýval splněním toliko první z obou podmínek, tj. zda lze zjistit místo pobytu stěžovatele. Tomu nasvědčuje i závěr, který v napadeném usnesení učinil, podle něhož „... Vzhledem k tomu, že po dobu 90 dnů nelze zjistit místo pobytu žalobce, jsou splněny podmínky pro zastavení řízení soudem ve smyslu ustanovení § 33 ...“. Druhou podmínkou, tj. zda skutečnost, že stěžovatelovo místo pobytu nebylo možno zjistit, brání po stanovenou dobu rozhodnutí ve věci, se nezabýval vůbec. V takovém postupu spatřuje Nejvyšší správní soud první pochybení Krajského soudu v Brně.

Pokud však jde o samotné splnění první z podmínek zastavení řízení, tj. že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (v daném případě stěžovatele), kterou se Krajský soud v Brně výlučně zabýval, i zde nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu konstatovat pochybení Krajského soudu v Brně, jež mělo přímý vliv na vydání nyní napadeného usnesení, neboť tento závěr krajského soudu nenalézá opory v obsahu soudního spisu. Ze sdělení advokáta JUDr. Roberta Kameníka ze dne 13. 6. 2003 vyplývá toliko, že uvedený advokát nebyl se stěžovatelem v kontaktu od léta 2002, přitom poslední jemu známá adresa stěžovatele je P. 37, B. Nebyl-li JUDr. Kameník se stěžovatelem „od léta 2002“ v kontaktu, nic to nevypovídá o místě pobytu stěžovatele. Z tohoto sdělení nevyplývá, že by se JUDr. Kameník marně snažil o takový kontakt na adrese, na které se měl stěžovatel zdržovat, ani z něj nevyplývají byť jen pochybnosti o tom, zda se stěžovatel na této adrese zdržoval či nikoli. Stejně tak ze sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 3. 7. 2003, toliko vyplývá, že stěžovatel má vydané vízum za účelem strpění platné do 29. 3. 2004 a poslední adresa jeho pobytu je P. 37, B. Ani z tohoto sdělení tedy nelze dovozovat pochybnost o místě stěžovatelova pobytu, či dokonce přímo skutečnost, že by se na uvedené adrese stěžovatel nezdržoval a že by místo jeho skutečného pobytu nebylo známo. Jediným sdělením, které by mohlo svědčit ve prospěch závěru Krajského soudu v Brně, je sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2003, podle něhož z poslední známé adresy (privát u p. S., P. 37, B.) stěžovatel dne 4. 3. 2002 odešel bez udání adresy nové. Krajský soud v Brně jinak místo pobytu stěžovatele nezjišťoval; z obsahu spisu vyplývá, že dne 29. 4. 2002 si stěžovatel na uvedené adrese převzal zásilku určenou do vlastních rukou, o další přímou korespondenci s ním se soud již nepokusil. Za situace, kdy stěžovatel a žalovaný, o jehož právě uvedené stanovisko byl pro stěžovatele nepříznivý následek spočívající v zastavení řízení o přezkumu rozhodnutí žalovaného opřen, jsou ve vzájemně kontradiktorním postavení, a kdy jiná skutečnost, kterou by se Krajský soud v Brně zabýval, jakékoli pochybnosti nad místem, kde se stěžovatel před vydáním napadeného usnesení zdržoval, nepotvrzuje, nelze závěr Krajského soudu v Brně ohledně splnění této podmínky pro zastavení řízení aprobovat. Z evidence žalovaného, do níž Nejvyšší správní soud nahlédl, vyplývá údaj, podle něhož se měl stěžovatel na adrese P. 37, B., snad zdržovat do 4. 3. 2002 a poté od 3. 2. 2004. Z tohoto údaje zřejmě i žalovaný vycházel. Toliko o tento evidenční a navíc pro Nejvyšší správní soud nikoli zcela zřetelný údaj však pro stěžovatele natolik významný závěr, který mu nadále znemožňuje účinně brojit proti rozhodnutí žalovaného, však opřít nelze. Jinými slovy: je-li předestřena k vyřešení otázka, zda se stěžovatel zdržoval v době řízení před Krajským soudem v Brně na adrese „P. 37, B.“, pak na ni na základě obsahu soudního spisu nelze odpovědět tak, že by se stěžovatel na této adrese prokazatelně nezdržoval. Krajský soud se ostatně ani nepokusil vejít se stěžovatelem korespondenčně ve styk. V takovém případě nelze mít za splněnou podmínku, podle níž by místo stěžovatelova pobytu nebylo možno zjistit.

Ze shora uvedeného důvodu tedy Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, rozhodne o nich podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně ve svém novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu